

Arrest

nr. 216 569 van 11 februari 2019
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Volhardingstraat 71
2020 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Guineese nationaliteit te zijn, op 2 maart 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 24 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat T. VAN DEN BOSSCHE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker A.D. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Guineese nationaliteit te bezitten en Peul te zijn van etnische origine. U bent geboren in de stad Conakry en woonde er in de wijk Bambeto.

Op 25 september 2011 werd u door enkele mannen van de etnie Malinké aangevallen toen u het voetbalveld verliet na een voetbaltraining.

U raakte gewond aan het hoofd en moest drie dagen in het ziekenhuis doorbrengen. Toen u naar huis terug keerde, besliste uw moeder dat u het land moest verlaten.

Eind 2012 vertrok u uit Guinee. U verbleef vervolgens ongeveer vier jaar in Libië. Op 10 maart 2013 trouwde u vanuit Libië met uw echtgenote Ai.D. (X; O.V. X) die in de stad Fria verbleef op dat moment. U stelt dat jullie elkaar al kenden sinds 2006 en dat Ai.D. op het moment van jullie huwelijk zwanger was. Jullie oudste dochter M. werd geboren in 2013. Uw echtgenote reisde naar Libië op 21 september 2014. Jullie dochter werd toevertrouwd aan de jongere zus van uw echtgenote en verblijft nog steeds bij haar in de stad Fria. U en uw echtgenote verlieten Libië in 2015.

Jullie kwamen op 3 september 2015 aan in Italië en vroegen er diezelfde dag asiel aan. Op 6 september 2015 werd jullie tweede dochter geboren te Sardinië (Italië). Jullie kregen een humanitair statuut in Italië. U, uw echtgenote en uw dochter verlieten Italië op 1 oktober 2016 en zijn aangekomen in België op 2 oktober 2016. Jullie vroegen twee dagen later asiel aan.

U vertrok uit Guinee naar aanleiding van etnisch geweld en vreest bijkomend dat uw jongste dochter zal besneden worden bij terugkeer naar Guinee.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen jullie volgende documenten neer: de Italiaanse identiteitskaarten van u, uw echtgenote en uw dochter, de verblijfskaart van u, uw echtgenote en uw dochter; jullie trouwcertificaat; een oproep om het opvangcentrum op Sardinië te verlaten; een document in verband met uw vervoer van Sardinië tot Milaan; een document i.v.m. uw opvang in Milaan; een papier van een opvangcentrum in Milaan; een document i.v.m. uw zoektocht naar werk in Italië en twee medische attesten betreffende de vrouwelijke genitale verminking (VGV) van uw echtgenote en uw dochter.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, van de Vreemdelingenwet.

U beweert het land verlaten te hebben nadat u het slachtoffer werd van etnisch geweld. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent niet overtuigen. U verklaart tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u verschillende keren aangevallen bent door Malinké voor uw vertrek uit Guinee. Het motief van deze aanvallen kent u niet. Twee maal wordt u gevraagd welke redenen er mogelijks zouden zitten achter deze aanvallen, waarop u tot tweemaal toe antwoordt dat u geen idee heeft (CGVS X 1, p. 15). Opmerkelijk, gezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) duidelijk aangaf dat u door de Malinké van beschuldigd werd van spionage voor de autoriteiten (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Dat u als Peul verdacht zou worden van spionage voor de regering door etnische Malinké uit uw quartier raakt echter kant noch wal.

Dat u tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaart geen idee te hebben van het motief van de aanvallen, in tegenstelling tot wat u eerder op de DVZ had verklaard, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas (CGVS X 1, p. 15). Tijdens het tweede gehoor verklaart u dan weer dat u ervan verdacht werd informatie door te spelen aan andere Peul over de Malinké (CGVS X 2, p. 7). Dat u uw verklaringen over de mogelijke motieven van het etnische geweld voortdurend bijstelt, plaatst de geloofwaardigheid van uw problemen op de helling.

Ook over het tijdstip van de aanvallen door de Malinké legt u alles behalve éénduidige verklaringen af. Waar u op de DVZ aangaf dat u werd aangevallen door onbekende mannen van Malinké afkomst nadat u het voetbalveld verliet op 27 september 2013, geeft u tijdens het eerste gehoor op het CGVS aan dat de aanval gebeurde op 25 september 2012 (vragenlijst DVZ, vraag 3.5 en CGVS X 1, p. 15). Geconfronteerd met de verschillende data die u opgegeven heeft, beweert u dat u steeds gezegd heeft dat u in 2012 werd aangevallen (CGVS X 1, p. 15). In het tweede gehoor op het CGVS haalt u dan weer aan dat u Guinée op 24 december 2011 verlaten heeft omdat u ervan beschuldigd werd een spion te zijn (CGVS X 2, p. 3). Geconfronteerd met de verschillende data, geeft u aan dat het mogelijk is dat u de data verward heeft maar dat uw problemen wel echt zijn (CGVS X 2, p. 8). Van iemand die zijn land verlaat omwille van dergelijke problemen mag echter wel verwacht worden dat hij in staat is eenduidige verklaringen af te leggen over het tijdstip waarop deze problemen voorvielen.

Concluderend kan gesteld worden dat uw verklaringen betreffende het etnische geweld dat aan de basis zou liggen van uw vertrek uit Guinee niet overtuigen.

U baseert uw asielaanvraag verder op de vrees voor besnijdenis in hoofde van uw dochter.

Hierover dient evenwel te worden opgemerkt dat u deze vrees niet aanhaalde tijdens uw initiële interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Daar werd u nochtans duidelijk gevraagd wat uw vrees is bij terugkeer naar uw land van herkomst. U verklaarde toen slechts dat u vreesde gedood te worden door personen van Malinké afkomst.

Nergens haalt u aan dat u vreest dat uw dochter zal besneden worden (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Ook tijdens uw eerste gehoor op het CGVS haalt u deze vrees niet aan (CGVS X 1).

Dat u deze vrees volledig onvermeld laat tijdens uw interview op de DVZ en uw eerste gehoor op het CGVS ondergraaft reeds de ernst ervan.

Gezien bovenstaand asielmotief (de vrees voor besnijdenis in hoofde van uw dochter) volledig identiek is aan hetgeen door uw echtgenote Ai.D. (X) werden uiteengezet, kan hiervoor verwezen worden naar de beslissing die genomen werd in het kader van haar aanvraag. Volgende beslissing werd genomen:

[...]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster Ai.D. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweert de Guineese nationaliteit te bezitten en Peul te zijn van etnische origine. U bent geboren in de stad Boké en verhuisde op de leeftijd van tien jaar naar de stad Fria.

Op 10 maart 2013 trouwde u met uw echtgenoot A.D. (X; O.V. X) die op dat moment in Libië verbleef. U stelt dat u uw echtgenoot niet kende en hem voor het eerst zag op jullie huwelijksdag. Jullie kregen een eerste dochter M. in 2013. U reisde uw echtgenoot achterna naar Libië op 24 december 2014. Jullie dochter werd toevertrouwd aan uw jongere zus en verblijft nog steeds in de stad Fria. U en uw echtgenoot verlieten Libië in 2015.

Jullie kwamen op 3 september 2015 aan in Italië en vroegen er diezelfde dag asiel aan. Op 6 september 2015 werd jullie tweede dochter geboren te Sardinië (Italië). Jullie kregen een humanitair statuut in Italië. U, uw echtgenote en uw dochter verlieten Italië op 1 oktober en zijn aangekomen in België op 2 oktober 2016. Jullie vroegen twee dagen later asiel aan.

U vreest dat uw jongste dochter zal besneden worden bij terugkeer naar Guinee.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen jullie volgende documenten neer: de Italiaanse identiteitskaarten van u, uw echtgenoot en uw dochter, de verblijfskaart van u, uw echtgenoot en uw dochter; jullie trouwcertificaat; een oproep om het opvangcentrum op Sardinië te verlaten; een document in verband met uw vervoer van Sardinië tot Milaan; een document i.v.m. uw opvang in Milaan; een papier van een opvangcentrum in Milaan; een document i.v.m. uw zoektocht naar werk in Italië en twee medische attesten betreffende de vrouwelijke genitale verminking (VGV) van u en uw dochter.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden gewezen op een aantal elementen die uw algemene geloofwaardigheid ondermijnen. U lijkt het CGVS geen zicht te willen geven op de omstandigheden van uw huwelijk en de situatie waarin u de laatste jaren voor vertrek in Guinee hebt geleefd.

Zo verschillen de verklaringen van u en uw echtgenoot over jullie huwelijk aanzienlijk. U verklaart dat u uw echtgenoot niet goed kende voor uw huwelijk en geeft zelfs aan dat u hem nog niet gezien had voor jullie huwelijk (CGVS X 2, p. 7). Expliciet gevraagd of u uw echtgenoot dan nooit gezien had voor het huwelijk, stelt u dat u hem een eerste keer zag op de dag dat jullie huwden (CGVS X 2, p. 17). Uw echtgenoot verklaart dan weer dat jullie elkaar kennen sinds 2006 en dat jullie families verwant zijn (CGVS X2, p. 3-4). Volgens hem zagen jullie elkaar af en toe tijdens de jaren na 2006 en voor zijn vertrek naar Libië. Naar de verklaringen van uw echtgenoot zou u bovendien reeds zwanger geweest zijn van jullie eerste dochter op het moment van jullie huwelijk (CGVS X 2, p. 4). Het hoeft weinig betoog dat deze verklaringen totaal tegenstrijdig zijn en aldus niet kunnen overtuigen.

Uw verklaringen over de twee jaren na uw huwelijk, waarin u met uw schoonouders in Conakry zou gewoond hebben, overtuigen evenmin. Zo is het opmerkelijk dat u niet precies kan aangeven in welke commune/gemeente en in welke quartier/buurt u verbleef in Conakry.

U kan slechts vertellen dat u op twee adressen verbleef, afwisselend bij uw schoonvader en uw schoonmoeder. Uw schoonmoeder woonde in Hamdallaye, uw schoonvader in Carrière.

Of u dan verwijst naar een gemeente of naar een buurt kan u niet zeggen (CGVS X 2, p. 3). Voorts is het niet aannemelijk dat u niet in staat bent de namen van uw schoonouders te noemen. Indien u werkelijk twee jaar lang afwisselend bij hen zou hebben ingewoond mag tenminste van u verwacht worden dat u hun namen kent. U tracht dit te verklaren door te stellen dat u de moeder van uw echtgenoot steeds met *maman* of *mamanmaman* aansprak. Dit vormt echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u de echte namen niet kent (CGVS X 2, p. 6). Opnieuw kunnen uw verklaringen niet overtuigen.

Ook is het opmerkelijk dat u geen weet heeft van de problemen die uw echtgenoot beweert gehad te hebben in Guinee voor zijn vertrek naar Libië. U verklaart dat uw man naar Libië getrokken is om er te werken. U heeft geen weet van een andere reden waarom hij Guinée verliet en naar Libië ging (CGVS X 2, p. 17). Expliciet gevraagd of uw echtgenoot problemen had in Guinee die gelinkt zijn aan zijn vertrek uit het land, moet u aangeven het niet te weten. U zou daar met hem nooit over gepraat hebben (CGVS X 2, p. 17). Uw echtgenoot beweert evenwel dat hij voor zijn vertrek naar Libië verschillende malen werd aangevallen door Malinké (CGVS X 1, p. 14). Uw echtgenoot bracht vervolgens drie dagen in het ziekenhuis door en verliet het land drie maanden later. Hij verwijst verder naar een gebrek aan algemene veiligheid als reden voor zijn vertrek uit Guinée (CGVS X 1, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, geeft u simpelweg aan dat mannen hun vrouwen niets vertellen (CGVS X 2, p. 18). Deze verklaring kan echter geenszins overtuigen.

Hoewel heden niet onmiddellijk wordt getwijfeld aan uw relatie met A.D. (X O.V. X), gezien jullie samen asiel aanvroegen en samen instaan voor jullie dochter O.D. (O.V. O.V. X), is het duidelijk dat jullie geen zicht geven op jullie concrete situatie de laatste jaren voor jullie aankomst in België.

Verder kunnen ook uw verklaringen betreffende de vrees voor besnijdenis die u opwerpt in hoofde van uw dochter niet overtuigen.

U verklaart dat u Guinee in december 2014 verlaten heeft om uw man te vervoegen en dat u verder geen redenen had om het land te verlaten. U haalt vervolgens nogmaals expliciet aan dat u geen persoonlijke problemen gekend heeft in Guinee (CGVS X 1, p. 11). Gevraagd of er een reden is waarom u niet terug kan naar uw land van herkomst, haalt u aan dat u vreest dat uw jongste dochter zal besneden worden bij terugkeer naar Guinée (CGVS X 1, p. 11). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden risico op besnijdenis in hoofde van uw jongste dochter en aan het feit dat u niet bij machte zou zijn om haar in Guinee te beschermen tegen besnijdenis.

Op basis van uw verklaringen en de beschikbare informatie dienen volgende kanttekeningen te worden gemaakt bij uw verklaring zelf VGV te hebben ondergaan.

Uit het door u neergelegde medische attest dd. 22/11/2016 van Dr. Severine Caluwaerts (Instituut Tropische Geneeskunde, Antwerpen) blijkt dat u zelf hoogstens oppervlakkig of symbolisch bent besneden. In het attest wordt gesteld dat u een besnijdenis type 4 onderging. Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat dr. Severine Caluwaerts in haar attest letterlijk een vraagteken plaatst bij de aanduiding 'type 4', en bovendien verduidelijkt: "Patiënte vermeldt genitale verminking op de leeftijd van 5 jaar. Bij klinisch onderzoek lijkt ze wat littekenweefsel rond de clitoris te hebben, maar clitoris en labia lijken intact. Functionele hinder is niet te verwachten".

Zelf houdt u vol dat u wel bent besneden. Na confrontatie met het attest tijdens het eerste interview verklaart u dat uw ouders u vertelden dat u besneden bent. Erop gewezen dat uit het attest blijkt dat dit niet het geval is, haalt u nogmaals aan dat uw ouders u nochtans verteld hebben dat u besneden bent (CGVS X 1, p. 12). Ook wanneer u in het tweede gehoor met dit attest geconfronteerd wordt, blijft u volhouden dat u besneden bent. Gevraagd waarom u ervan overtuigd bent dat u besneden bent, geeft u aan dat u hetzelfde bent als anderen die besneden werden omdat u geen plezier haalt uit seks. Uit de informatie in het medische attest blijkt echter dat functionele hinder niet te verwachten is. U voegt toe dat 'ze' u ook niet aan uw man hadden gegeven om te trouwen als u niet besneden was, en dat uw schoonfamilie u nooit zou aanvaard hebben als echtgenote (CGVS X 2, p. 12 en p. 14). Uw overtuiging dat u besneden bent, komt dus slechts voort uit wat uw ouders u zeiden, uit uw gebrek aan seksueel genot en uw huwelijk. Het is opmerkelijk dat u nergens verwijst naar eigen ervaringen.

Hiernaar gevraagd kunnen uw verklaringen omtrent uw besnijdenis geenszins overtuigen. Gevraagd te vertellen over de omstandigheden van uw eigen besnijdenis, geeft u kortweg aan dat u klein was toen het gebeurde. U verklaart verder dat u helemaal geen herinneringen heeft aan uw besnijdenis (CGVS X 2, p. 13). Gevraagd hoe u er zeker van kan zijn dat u effectief besneden bent als u geen enkele herinnering heeft aan dit gebeuren, herhaalt u opnieuw dat uw moeder het u vertelde (CGVS X 2, p. 13). Vervolgens wordt u nogmaals aangespoord te vertellen over wat u zich herinnert van de dag waarop u besneden werd.

U antwoordt slechts dat u dat allemaal vergeten bent (CGVS X 2, p. 13).

Wanneer u uiteindelijk begint te vertellen over uw besnijdenis, moet u aangeven dat u al deze zaken vernam van uw moeder en zelf geen enkele herinnering heeft (CGVS X 2, p. 13). Hoewel begrip kan

worden opgebracht voor het feit dat besnijdenis doorgaans op jonge leeftijd gebeurt, is het niet aannemelijk dat u als zesjarig meisje geen enkele herinnering zou hebben aan een dergelijk traumatiserende gebeurtenis (CGVS X 2, p. 13). Ook wanneer u slechts symbolisch werd besneden kan verwacht worden dat u toch enige herinnering hebt aan de omstandigheden van deze besnijdenis: de voorbereiding, omkadering of festiviteiten die gepaard gaan met een besnijdenis zou u in dat geval wel moeten hebben meegemaakt. Het feit u aangeeft geen enkele herinnering te hebben aan uw besnijdenis doet sterk vermoeden dat u niet besneden bent.

Ook de verklaringen van uw echtgenoot hierover overtuigen allerm minst. Erop gewezen dat uit het neergelegde medisch attest blijkt dat u niet besneden bent, zegt uw echtgenoot slechts dat uw familie u verteld heeft dat u besneden bent. Uw echtgenoot voegt toe dat hij zelf niet in staat is te zeggen of u besneden bent of niet (CGVS X2, p. 7). Gevraagd hoe zijn familie ertegenover stond dat u niet besneden bent, geeft hij aan dat zijn familie dit niet wist (CGVS X 2, p. 7). Nochtans maken dergelijke zaken doorgaans onderdeel uit van onderhandelingen voor het huwelijk. U verklaarde zelf dat uw schoonfamilie u niet aanvaard zou hebben indien u niet besneden zou zijn (CGVS X 2, p. 14). In die zin is het extra opmerkelijk dat uw echtgenoot stelt dat zijn familie niet op de hoogte was.

Alles bij elkaar kunnen uw verklaringen betreffende uw vermeende VGV geenszins overtuigen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat u hoogstens symbolisch werd besneden.

Op basis van uw verklaringen wordt bovendien aangenomen dat zowel u als uw echtgenoot de intentie hebben jullie dochter te beschermen tegen VGV en dat jullie zich samen tegen deze praktijk kunnen verzetten bij terugkeer naar jullie land van herkomst. In dit geval en gegeven de beschikbare informatie kan ook effectief verwacht worden dat jullie in staat zullen zijn jullie dochter te behoeden voor VGV.

Ten eerste verklaren zowel u als uw man expliciet tegen de praktijk van vrouwenbesnijdenis te zijn en jullie dochter hertegen te willen beschermen (CGVS X 2, p. 10; CGVS X 2, p. 5). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines dd. 06.05.204, p. 15-20) blijkt dat in eerste plaats de ouders diegenen zijn die beslissen of een minderjarig meisje al dan niet wordt blootgesteld aan VGV.

Ten tweede vormt het feit dat u niet of slechts zeer oppervlakkig en symbolisch besneden bent een sterke indicatie voor een verminderd risico in hoofde van uw dochter alsook voor uw capaciteit om uw dochter tegen deze praktijk te beschermen. Uit onderzoek blijkt dat slechts 4% van de meisjes waarvan de moeder niet besneden werd, besneden worden (COI Focus Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines dd. 06.05.204, p. 16).

Ten derde blijkt u uit een relatief progressief milieu te komen. Uw familie besliste reeds om u niet of slechts symbolisch te laten besnijden en ging daarmee dus in tegen een diepgewortelde traditie in een land waar zelfs vandaag nog 97% van de meisjes wordt besneden. Dit vormt een zeer sterke indicatie voor het feit dat u uit een milieu komt dat zich reeds lange tijd verzet tegen besnijdenis. In dit licht loopt uw dochter ofwel geen risico op besnijdenis gezien dit in uw familie geen gangbare praktijk lijkt te zijn, ofwel kunt u zeker steun vinden bij uw familie wanneer ook u uw dochter wil beschermen tegen besnijdenis indien er van buitenaf druk wordt uitgeoefend.

Daarenboven blijkt uit het feit dat u zelf niet of slechts symbolisch besneden bent verder ook dat de familie van uw echtgenoot eerder progressief was daar zij instemden met het feit dat hun 'zoon' huwde met een niet besneden of slechts symbolisch besneden meisje.

Op basis van bovenstaande kan er dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat jullie in staat zijn jullie dochter te behoeden voor VGV bij een eventuele terugkeer naar Guinee. Zowel u als uw man ontkennen dit, maar slagen er niet in om deze bewering te concretiseren. U stelt louter dat kinderen geen mogelijkheid hebben om tegen hun ouders in te gaan (CGVS X, p. 10). Gewezen op het feit dat zowel u als uw echtgenoot zelfstandige volwassenen zijn die kunnen werken en dus op eigen houtje kunnen leven in Guinee, en bijgevolg verwacht wordt dat jullie jullie dochter tegen besnijdenis kunnen beschermen, stelt u vaagweg dat de familie het niet zal aanvaarden (CGVS X 2, p. 11). Ook uw echtgenoot slaagt er niet in uit te leggen waarom jullie met tweeën niet in staat zijn jullie dochter te behoeden voor besnijdenis. Gevraagd dit te verklaren, verwijst hij eerst vaagweg naar de familie om dan simpelweg te stellen dat jullie het niet kunnen verhinderen, zonder meer (CGVS X 2, p. 6). Deze verklaringen kunnen niet overtuigen.

Concluderend moet gesteld worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden risico op besnijdenis in hoofde van uw jongste dochter en aan het feit dat u niet bij machte zou zijn om haar in Guinee te behoeden voor besnijdenis. Daaraan dient te worden toegevoegd dat er gezien de verklaringen van u en uw echtgenoot geen duidelijkheid bestaat over de omstandigheden van jullie huwelijk, de omstandigheden van jullie verblijf voor jullie komst naar België en jullie situatie in Guinee in het algemeen.

Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat een essentieel element is van uw asielaanvraag, te verzwijgen maakt u bijgevolg de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande conclusie niet ombuigen.

Het gros van de documenten die u voorlegt – de Italiaanse identiteits- en verblijfsdocumenten, de documenten in verband met de zoektocht van uw echtgenoot naar werk, de Italiaanse gezondheidsdocumenten en andere documenten in verband met uw verblijf in Sardinië en Milaan – hebben betrekking op de periode waarin u in Italië verbleef en zijn niet in staat om de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. De Guineese huwelijksakte betreft slechts een kopie waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de procedure

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschriften van 2 maart 2018 een schending aan van dat ze van Peul-origine zijn, volgens hen een “voornamelijk islamitische [...] etnische groep in de Sahelzone, verspreid over een aantal landen in West-Afrika, van Mauritanië in het noordwesten tot Kameroen en de Centraal-Afrikaanse Republiek in het zuiden, en oostelijk tot Soedan” en “het grootste nomadenvolk van West-Afrika”. Ze verwijzen naar het bij het verzoekschrift gevoegde “Artikel Refworld” aangaande “de problemen tussen Peul en Malinké” en stellen dat verzoeker Guinee destijds ontvlucht is “omwille van problemen die hij ondervond als Peul met mannen van de etnie Malinké”. Ze geven aan dat verzoeker “niet meer de juiste data kent waarop hij door de Malinké werd aangevallen” omdat hij “reeds jaren geleden zijn thuisland ontvluchtte” en hierna “telkens in een moeilijke situatie en een precaire verblijfstoestand” onder andere “in Libië, Italië, Sardinië en België” heeft verbleven.

Ze leggen uit dat verzoekster “(gelukkig) geen herinneringen heeft aan de besnijdenis”, dat zij aangeeft “geen plezier te halen uit seks”, dat zij via haar ouders te weten kwam dat zij besneden is en dat haar schoonfamilie haar nooit aanvaard zou hebben als ze niet besneden was.

Verzoekers stellen bij een terugkeer naar Guinee de besnijdenis van hun dochtertje O.D. te vrezen. Ze wijzen erop “dat 97 % (!) van de meisjes in Guinee wordt besneden”, dat de sociale druk zelfs zo groot is “dat meisjes zelf de wens uiten om besneden te worden”, dat “de meerderheid van de meisjes in Guinee objectief gezien een heel groot risico [loopt] op besnijdenis”, dat het “in bepaalde gevallen zelfs een “quasi-zekerheid” [is] dat ze besneden zullen worden” en dat “de scholingsgraad, steun van familie, leeftijd en etnie een rol [spelen]”. Volgens verzoekers is er evenwel “nog steeds geen voldoende bescherming vanwege de overheid” en kunnen ook verzoekers hun dochter niet beschermen.

Ze menen voorts dat “een reëel risico op het lijden van ernstige schade (zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming) [kan] worden weerhouden in hoofde van verzoekster, minstens in hoofde van haar dochter O.D.”. Zij wijzen op de genitale verminking die hun dochter volgens hen zal ondergaan en de “ernstige medische complicaties die zelfs de dood tot gevolg kunnen hebben”.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en hen als vluchtelingen te erkennen, hen minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

3.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers “Kopie huwelijksakte”, “Medische attesten”, “Artikel Refworld” en “Artikel HLN”.

Bij aanvullende nota, op 19 november 2018 toegekomen op de Raad, voegen verzoekers “Originele huwelijksakte (Arabisch - Frans)”, “Bewijs van aanmelding M.D.”, “Bijlage 26 M.D.”, “Oproeping

persoonlijk onderhoud CGVS dd. 24.09.2018", "Schrijven Jessica Tatout GAMS dd. 1.10.2018" en "Schrijven Jessica Tatout GAMS dd. 8.11.2018".

3.3. Over de gegrondheid van het beroep

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

3.4.1. Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan".

3.4.2. De Raad merkt op dat verzoekers geen zicht bieden op identiteit, hun werkelijke levensloop, relatie en huwelijk terwijl zij hiervoor geen aannemelijke verklaring hebben.

3.4.3. Verzoekers brengen geen stukken bij die hun identiteit kunnen aantonen. Verzoeker verklaarde nochtans dat hij een identiteitskaart en paspoort had (notities verzoeker 18 augustus 2017, p. 3) en verzoekster gaf aan Guineese identiteitsdocumenten te hebben gehad (notities verzoeker 18 augustus 2017, p. 3). Waar verzoekers beweren dat hun identiteitsdocumenten in Libië werden afgenomen (notities verzoeker 18 augustus 2017, p. 3; notities verzoekster 18 augustus 2017, p. 3), tonen ze niet aan dat ze zich tot op heden in de onmogelijkheid bevinden enige (andere) stukken voor te leggen betreffende hun identiteit. Verzoeker stelde immers contact te hebben met zijn broer, schoonmoeder, tante van zijn zus en de zus van verzoekster in Guinee (notities verzoeker 18 augustus 2017, p. 4-5) en verzoekster verklaarde nog in contact te staan met haar broers en zussen in Guinee (notities verzoekster 18 augustus 2017, p. 4).

3.4.4. De onmogelijkheid om documenten te bekomen wordt verder ontkracht door de vaststelling dat verzoekers er wel in slaagden eerst een fotokopie ("*extrait d'acte de mariage*") en later het origineel

("certificat de mariage religieux") van hun huwelijksakte te verkrijgen. Gezien verzoekers echter geen andere identiteitsdocumenten neerleggen (behalve Italiaanse verblijfsdocumenten, waarvan niet kan worden nagegaan of deze op iets anders dan hun verklaringen werden opgesteld) kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat de vermelde personen werkelijk verzoekers zijn.

3.4.5. Bovendien vermeldt de fotokopie van de "*extrait d'acte de mariage*" (neergelegd op 20 augustus 2017, na hun eerste persoonlijk onderhoud) als huwelijksdatum 10 maart 2013 en als getuigen S.T.D. en Y.D., terwijl de fotokopie en het origineel van de "*certificat de mariage religieux*" (neergelegd bij het verzoekschrift en bij aanvullende nota, op 19 november 2018 toegekomen op de Raad) als datum 10 maart 2012 aangeeft en, naast Y.D., een getuige vermeldt wiens naam niet overeenkomt met S.T.D.. Verzoekster verklaarde overigens tijdens haar persoonlijk onderhoud dat ze enkel religieus gehuwd waren (notities verzoekster 30 oktober 2017, p. 7), wat niet strookt met het neerleggen van een "*extrait d'acte de mariage*" dat hun huwelijk "*conformément la loi N°54 du 14 avril 1962*" bevestigt, terwijl zij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog liet optekenen zowel wettelijk als religieus getrouwd te zijn (verklaring DVZ verzoekster, vraag 15) en verzoeker dan weer op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf enkel wettelijk maar niet religieus gehuwd te zijn (verklaring DVZ verzoeker, vraag 15).

3.4.6. De verklaringen van verzoekers zijn niet alleen strijdig met de door hen voorgelegde stukken. Hun verklaringen over hun relatie en huwelijk zijn onderling niet verzoenbaar. Zo verklaarde verzoekster dat zij haar echtgenoot nog nooit gezien had voor zij ermee gedwongen moest huwen in 2012, dat haar vader en zijn vader elkaar wel kenden maar dat zij hem nooit eerder zag omdat zij bij haar moeder opgroeide (notities verzoekster 30 oktober 2017, p. 17-18). Verzoeker daarentegen vertelde dat hij verzoekster kende vanaf 2006, dat hun vaders elkaar goed kenden (notities verzoeker 18 augustus 2017, p. 4), dat ze reeds jarenlang een relatie hadden en dat verzoekster zwanger was geworden van hem, waardoor hun vaders hen dwongen te huwen op "*10 maart 2013*" ("*We ontmoetten elkaar in 2006. We zijn buitengegaan om zich te amuseren, we waren jong en het is op dat moment dat we elkaar ontmoeten. [...] Het was goed, we hadden een goede relatie. [...] Toen mijn vader zag [dat verzoekster zwanger was], heeft hij de onderhandelingen sneller later verlopen. [...] Het was gedwongen want ik had haar zwanger gemaakt.*"; notities verzoeker 31 oktober 2017, p. 3-5; "*Ze was zwanger voor het huwelijk. [...] Toen ik met haar wou trouwen was ze zwanger, ze was zwanger maar ik wist dat het van mij was. [...] Het was op acht maanden zwangerschap.*"; notities verzoeker 18 augustus 2017, p. 6). Verzoekers kunnen de evolutie van hun relatie en de omstandigheden van hun beweerd gedwongen huwelijk niet op eensluidende wijze vertellen, wat de waarachtigheid ervan geheel ondergraaft.

3.4.7. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker meende getrouwd te zijn op "*10 maart 2013*" terwijl de fotokopie en het origineel van de "*certificat de mariage religieux*" (neergelegd bij het verzoekschrift en bij aanvullende nota, op 19 november 2018 toegekomen op de Raad) als datum 10 maart 2012 vermeldt, kunnen verzoekers evenmin coherent aangeven of verzoeker voor hun huwelijk reeds naar Libië was gevlucht. Verzoekster meende dat verzoeker ten tijde van hun huwelijk "*in Boké met zijn ouders*" was en dat hij pas in 2013 naar Libië vertrok, toen zij reeds gehuwd en zwanger was (notities verzoekster 18 augustus 2017, p. 3; notities verzoekster 31 oktober 2017, p. 7). Verzoeker stelde daarentegen ten tijde van het huwelijk reeds in Libië te zijn geweest ("*Toen we trouwden, in die tijd was ik in Libië. [...] Toen we trouwden, toen ze het trouwfeest vierden bij haar vader, toen was ik in Libië, zij verbleef bij haar moeder in Fria.*"; notities verzoeker 18 augustus 2017, p. 3). Doorheen zijn asielpprocedure situeerde verzoeker zijn problemen met de Malinké en zijn vlucht naar Libië afwisselend eind 2011 (notities verzoeker 31 oktober 2017, p. 3), eind 2012 (notities verzoeker 18 augustus 2017, p. 14-15) en eind 2013 (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Hoe dan ook heeft verzoeker steeds volgehouden pas gehuwd te zijn ná zijn vertrek uit Libië, wat niet verzoend kan worden met verzoeksters beweringen, noch met hun verklaringen ter terechtzitting dat hun huwelijk plaatsvond vóór verzoeker naar Libië vertrok.

3.4.8. Verder leggen verzoekers geen enkel stuk voor dat hun beweerde levensloop kan staven. Uit verzoekers verklaringen blijkt nochtans dat hij tot het zevende jaar schoolliep, een handel in cosmetica had en in een voetbalploeg speelde in Guinee (notities verzoeker 18 augustus 2017, p. 3-5). In Libië zou verzoeker gewerkt hebben als bewaker bij Aman Bank Libienne (Galaxy) en als schroothandelaar (notities verzoeker 18 augustus 2017, p. 5), en stuurde hij geld op naar verzoekster in Guinee (notities verzoeker 18 augustus 2017, p. 5; notities verzoeker 30 oktober 2018, p. 3).

Verzoekster beviel in 2013 in Guinee van hun dochter M.D. maar legt hiervan geen geboorteakte neer (notities verzoekster 18 augustus 2017, p. 4) en uit de fotokopie van de "*extrait d'acte de mariage*"

(neergelegd op 20 augustus 2017, na hun eerste persoonlijk onderhoud) blijkt dat zij toen handelaarster ("*marchande*") was.

3.4.9. Ook verzoeksters onwetendheden betreffende het twee jaar durend verblijf bij haar schoonouders ondermijnen de geloofwaardigheid van de door haar geschetste verblijfssituatie en levensloop. Zij stelde twee jaar met haar schoonouders in Conakry te hebben gewoond, maar zij kon niet aangeven in welke commune/gemeente of in welke quartier/buurt zij verbleef (notities verzoekster 30 oktober 2018, p. 3) en zij kon de namen van haar schoonouders zelfs niet noemen (notities verzoekster 30 oktober 2018, p. 6).

3.4.10. Voorgaande vaststellingen aangaande het huwelijk en de levensloop van verzoekers ondermijnt reeds hun gehele geloofwaardigheid.

3.4.11. Verzoekers verklaren niet te kunnen terugkeren naar Guinee uit vrees dat hun dochter O.D. gedwongen besneden zou worden, waarvoor ze verwijzen naar de medische attesten inzake verzoekster en haar dochter O.D., alsook naar "*Artikel HLN*" over de prevalentie FGM in Guinee.

3.4.12. De Raad merkt op dat uit het medisch attest blijkt dat verzoekster niet besneden is. Evenmin kan uit haar verklaringen blijken dat zij een symbolische besnijdenis onderging, gezien zij niets kan vertellen over de dag waarop zij besneden werd, hoewel zij toen reeds 6 jaar zou zijn geweest (notities 30 oktober 2018, p. 13).

3.4.13. Uit de informatie in het administratief dossier ("*COI Focus: Guinee: Les mutilations génitales féminines*" van 6 mei 2014) blijkt dat zich in Guinee een daling in de prevalentie van vrouwenbesnijdenissen voordoet en dat er sprake is van een mentaliteitswijziging met betrekking tot FGM. Voorts geeft deze informatie aan dat het in de eerste plaats aan de ouders toekomt om te beslissen of hun dochter al dan niet wordt besneden en dat slechts 4% van de meisjes worden besneden indien de moeder niet besneden is, zoals verzoekster.

3.4.14. Verzoekers verklaren beiden gekant zijn tegen FGM, zoals ook moet blijken uit het "*Schrijven Jessica Tatout GAMS dd. 8.11.2018*" waaraan een verklaring op eer van verzoekster en een lidkaart van GAMS van verzoeker werd gevoegd, en hebben dit reeds zo aan hun families gecommuniceerd (notities verzoeker 30 oktober 2017, p. 6; notities verzoekster 30 oktober 2017, p. 9). Hun beweringen dat zelfs de buren een meisje zouden kunnen besnijden tegen de wil van haar ouders ("*De familie en de buren ook, die kunnen dat ook doen. Ik zeg, de buren zijn in staat om de dochter mee te nemen zonder de wil van mijn familie, en haar besnijden. [...] Daarom riskeer ik ook de buren, want de buren kunnen het kind meenemen van bij mijn ouders.*"; notities verzoeker 30 oktober 2017, p. 6; "*Buren kunnen de kinderen komen nemen zonder dat u het weet. [...] Dat zijn hun gewoonten, van de buren - als ze de kinderen laten besnijden, nemen ze ook de andere kinderen en plaatsen ze hen samen. [...] Ze vragen geen toestemming aan de ouders, die zijn niet op de hoogte daarvan.*"; notities verzoekster 30 oktober 2017, p. 9) zijn dan ook loutere beweringen die niet stroken met de landeninformatie in het administratief dossier.

3.4.15. Waar verzoekers in hun verzoekschrift de "*sociale druk*" benadrukken en tijdens hun persoonlijk onderhoud aangaven te vrezen dat hun families hun dochter(s) gedwongen en tegen hun wil gaan laten besnijden (notities verzoeker 30 oktober 2017, p. 5-6; "*Ik vrees mijn familie en de familie van mijn echtgenoot.*"; notities verzoekster 30 oktober 2017, p. 9), herhaalt de Raad dat verzoekers geen zicht bieden op hun werkelijke profiel, relatie en levensloop. Hun beweringen dat hun families dermate traditioneel en/of conservatief zijn dat ze de dochter(s) van verzoekers zelfs tegen hun wens in zullen laten besnijden, kunnen dan ook niet worden aangenomen. Bovendien blijkt uit het voorgelegde medisch attest dat verzoekster niet besneden is en kan zij evenmin middels haar verklaringen aannemelijk maken dat zij een symbolische besnijdenis onderging. Verzoeker gaf aan dat zijn familie niet wist of verzoekster besneden was toen ze hen dwongen te huwen ("*Mijn familie weet niet of mijn vrouw besneden is of niet.*"; notities verzoeker 30 oktober 2017, p. 7). Dat verzoeksters familie strenger zou zijn voor de kleindochter dan voor verzoekster zelf en dat verzoekers familie de kleindochter zou willen besnijden maar hun zoon wel lieten trouwen met verzoekster, zonder te weten of zij besneden was, is uiteraard geheel onaannemelijk.

3.4.16. Uit de "*COI Focus: Guinée: Les mutilations génitales féminines*" van 6 mei 2014 blijkt verder nog dat FGM in Guinee strafbaar is gesteld, dat een vrouw de mogelijkheid heeft om, hierin eventueel bijgestaan door een NGO, klacht in te dienen en dat een vrouw die klacht indient doorgaans gehoord zal

worden door de autoriteiten. In Guinee is er, zeker in stedelijke milieus zoals Conakry, een groeiend draagvlak tegen FGM en voor personen die zich tegen FGM willen verzetten of hun dochter hiertegen willen beschermen.

3.4.17. Verzoekers zijn echter geheel onwetend over de evolutie, de juridische context en de beschermingsmogelijkheden aangaande FGM. Verzoeker wist niet of er een wet tegen was noch wat het regeringsstandpunt was noch of er in Guinee organisaties of personen zijn die kunnen helpen (notities verzoeker 30 oktober 2017, p. 6-7). Hij gaf toe zich hierover niet eens geïnformeerd te hebben (notities verzoeker 30 oktober 2017, p. 6), hoewel hij tijdens zijn schoollopen reeds door blanken ingelicht werd over het problematische karakter van FGM (*“Sinds ik in Guinee was, de blanken kwamen bij ons, ook in de scholen en ze gaven ons voorbeelden dat het besnijden van vrouwen niet goed was, het was sinds daar, dat ik in mijn hoofd stak dat als ik een dochter zou krijgen, dat ik ze niet zou besnijden.”*; notities verzoeker 30 oktober 2017, p. 5). Verzoekster bleek evenmin te weten wat de Guineese overheid over besnijdenis denkt en zij verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat er de wet stelt dat meisjes besneden moeten worden (*“De regering van Guinee, die hebben daar geen mening over, want tot nu toe doen ze het. [...] Die wet zegt steeds dat ze meisjes besnijden want ze doen het nog steeds.”*; notities verzoekster 30 oktober 2017, p. 11-12). Verzoekster moest eveneens toegeven dat zij zich hierover niet geïnformeerd heeft (*“Ik heb geen info, ik kijk niet naar het journaal.”*; notities verzoekster 30 oktober 2017, p. 12). Uit de vaststelling dat verzoekers, die beweren ernstig gekant te zijn tegen FGM, nalieten na te gaan of er bescherming is in Guinee voor hun dochter O.D. en voor de dochter die ze in Guinee achterlieten, kan slechts afgeleid worden dat ze geen vrees koesteren over een mogelijke besnijdenis van hun dochter(s).

3.4.18. Derhalve tonen verzoekers, die tegen FGM gekant zijn en die blijkens voornoemde informatie als ouders de hoofdverantwoordelijkheid hebben over een eventuele besnijdenis van hun dochter(s), niet aan dat ze hun dochter niet zouden kunnen beschermen wanneer ze geconfronteerd zou worden met sociale of familiale druk, in zoverre dit laatste al het geval zou zijn.

3.4.19. Dat verzoekers in werkelijkheid geen vrees koesteren voor de gedwongen besnijdenis van hun dochter(s) door familieleden blijkt nog uit de vaststelling dat zij hun oudste dochter achterlieten in Guinee, bij verzoeksters familie, zoals werd opgemerkt te terechtzitting. Bovendien hebben beide ouders Guinee verlaten zonder hiertoe verplicht te zijn.

3.4.20. Indien verzoekers alsnog blijven vasthouden aan de bewering dat ze zich niet kunnen verzetten tegen de sociale/familiale druk (die volgens het verzoekschrift zelfs zo groot is *“dat meisjes zelf de wens uiten om besneden te worden”*), dan kan de Raad enkel de nood vaststellen dat in het belang van het kind dringende maatregelen tegen de ouders worden genomen ter vrijwaring van de fysieke integriteit van het meisje. Immers de redenen waarom hun dochter zou worden besneden worden en dus de sociale/familiale druk is van culturele aard en dus niet geografisch verbonden aan de grenzen van Guinee. Verzoekers zijn, zoals hierboven en onder vastgesteld, niet uit vrees voor hun dochter, maar om andere persoonlijke (migratie)redenen naar Europa is gekomen. Er dient dan ook te worden aangenomen dat ze geen redenen hadden te vrezen voor de gezondheid en de fysieke integriteit van hun dochter. Anders besluiten zou immers grove nalatigheid van verzoekers veronderstellen.

3.4.21. Dient nog te worden opgemerkt dat verzoekers de gevolgen van het (niet) besnijden van hun dochter niet zal dragen. De Raad kan dan ook niet inzien waarom in hoofde van verzoekers op basis van deze motieven, die hierboven overigens reeds als ongelooftwaardig werden beoordeeld, internationale bescherming zou moeten worden toegekend.

3.4.22. Verzoeker haalde nog aan dat hij Guinee verliet omdat hij enkele keren werd aangevallen door Malinké.

3.4.23. Zoals hierboven reeds uiteengezet, legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip van de beweerde incidenten en zijn vlucht naar Libië. Doorheen zijn asielpcedure situeerde verzoeker deze problemen met de Malinké en zijn vlucht naar Libië afwisselend eind 2011 (notities verzoeker 31 oktober 2017, p. 3), eind 2012 (notities verzoeker 18 augustus 2017, p. 14-15) en eind 2013 (vragenlijst DVZ, vraag 3.5).

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker *“niet meer de juiste data kent waarop hij door de Malinké werd aangevallen”* omdat hij *“reeds jaren geleden zijn thuisland ontvluchtte”* en hierna *“telkens in een moeilijke situatie en een precare verblijfstoestand”* onder andere *“in Libië, Italië, Sardinië*

en België” heeft verbleven, wijst de Raad erop dat verzoeker geen onwetendheden wordt verweten, maar wel het geven van volledig uiteenlopende versies van zijn asielaanvraag. Van verzoeker kon verwacht worden dat hij, indien hij de juiste data niet meer kende door het tijdsverloop en de reisweg, dit tijdens zijn asielaanvraag aangeeft wanneer hem hiernaar gevraagd wordt, wat hij echter heeft nagelaten door incoherente informatie te debiteren.

3.4.24. Verder vertelde verzoekster tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat hij “meerdere keren”, “ongeveer 4 keren”, werd aangevallen door de Malinké (notities verzoeker 18 augustus 2017, p. 14), terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn tweede onderhoud slechts melding maakt van een eenmalig incident nadat hij het voetbalveld verliet (verklaring DVZ verzoeker, vraag 3.5; notities verzoeker 31 oktober 2017, p. 7-9).

3.4.25. Voorts kon verzoeker evenmin eenduidig aangeven wat de oorzaak van zijn probleem met de Malinké was. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij spontaan dat hij ervan verdacht werd “een spion te zijn voor de autoriteiten” (verklaring DVZ verzoeker, vraag 3.5), maar tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud beweerde verzoeker meermaals geen idee te hebben van het motief van de aanval (“Voor mij misschien omdat ze zijn aan de macht. [...] Ik weet het niet, enkel omdat ik Peul was.”; notities verzoeker 18 augustus 2017, p. 14-15). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud sprak verzoeker terug spontaan over spionage maar gaf hij dan weer aan nooit te hebben geweten aan wie hij volgens de Malinké informatie zou doorgeven (“Het waren geruchten van Malinké, ze zeiden dingen omdat ze me wilden zwart maken, ze specificeerden niet tegen wie ik info zou gegeven hebben.”; notities verzoeker 31 oktober 2017, p. 7). Dergelijke afwijkende verklaringen wijzen erop dat de beweerde feiten niet hebben plaatsgevonden.

3.4.26. Dat verzoeker om een andere reden Guinee ontvlucht is, wordt nog bevestigd door verzoeksters onwetendheid over zijn beweerde problemen en haar stelling dat hij naar Libië ging om werk te zoeken (notities verzoekster 31 oktober 2017, p. 17). Dat verzoeker hierover beweerdelijk nooit sprak met verzoekster (“Nee, dat heb ik nooit uitgelegd aan mijn vrouw. [...] U weet bij ons, de vrouw en de man, de man vertrouwd haar niets toe, er zijn dingen die u niet kan zeggen aan uw vrouw - niet alles, de man zegt niet alles.”; notities verzoeker 31 oktober 2017, p. 8), hoewel ze elkaar volgens hem al kenden van 2006, is geheel onaannemelijk. Gezien verzoeker aangaf bij een terugkeer ook te vrezen dat de Malinké hun kinderen zullen viseren (“Ik vrees dat ik weer zal aangevallen worden, eerst had ik geen kinderen, als ik nu terugkeer heb ik kinderen, als ze me niet aanvallen, dan mijn kinderen.”; notities verzoeker 31 oktober 2017, p. 8) is een kennis hiervan in hoofde van verzoekster nochtans van levensbelang.

3.4.27. Het bij het verzoekschrift gevoegde “Artikel Refworld” aangaande “de problemen tussen Peul en Malinké” dateert van 7 mei 2014. Dit artikel geeft aan dat de Peul 40% van de Guineese bevolking uitmaken en vermeldt geweld en etnische spanning tussen de Peul en de Malinké naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in 2010 en de verkiezingen in 2013, alsook geweldplegingen jegens de Peul in 2010, 2011, 2012 en 2013 door de veiligheidsdiensten (die voornamelijk Malinké zouden zijn) en een gebrekkig optreden door de autoriteiten wanneer de Peul geïnterviewd worden. Dergelijke (gedateerde) informatie over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

3.4.28. De overige door verzoekers voorgelegde stukken kunnen voorgaande vaststellingen niet ondermijnen.

3.4.29. De fotokopie van de “*extrait d’acte de mariage*” (neergelegd op 20 augustus 2017, na hun eerste persoonlijk onderhoud) en de fotokopie en het origineel van de “*certificat de mariage religieux*” (neergelegd bij het verzoekschrift en bij aanvullende nota) bevatten, zoals hoger gesteld, onderling strijdige informatie. Bovendien leggen verzoekers ongeloofwaardige en incoherente verklaringen af over hun relatie en huwelijk. Dit stuk, zelfs indien het authentiek zou zijn, kan hoe dan ook de door hen beweerde problemen niet aannemelijk maken.

3.4.30. De stukken aangaande het verzoek om internationale bescherming voor hun in België geboren dochtertje M.D. (“*Bewijs van aanmelding M.D.*”, “*Bijlage 26 M.D.*” en “*Oproeping persoonlijk onderhoud CGVS dd. 24.09.2018*”, neergelegd bij aanvullende nota) voegen niets inhoudelijk toe aan het onderhavig verzoek.

3.4.31. Het “*Schrijven Jessica Tatout GAMS dd. 1.10.2018*” (neergelegd bij aanvullende nota) stelt dat “*vrouwen die een type 4 ondergingen, in Guinée het risico [lopen] opnieuw onderworpen te worden aan VGV*” en voegt “informatie over de type verminking die zij onderging” toe. De brief vermeldt dat een meisje in Guinee opnieuw besneden kan worden wanneer de familie vaststelt dat ze de eerste keer niet helemaal of niet volgens de gewoontes besneden werd of wanneer de schoonfamilie van oordeel is dat een meisje niet of slechts (te) licht besneden is. Deze hypothesen - die overigens niet worden gepreciseerd qua prevalentie of per regio, etnie, religie, etc - hebben echter geen betrekking op verzoeksters profiel. Zij is een volwassen getrouwde vrouw met drie kinderen, die door haar familie destijds niet besneden werd en wiens echtgenoot tegen besnijdenis is. Zowel verzoekster, als haar familie, als verzoeker meenden tot voor kort overigens dat verzoekster wel besneden was, zodat niet kan worden ingezien hoe anderen het type van haar besnijdenis alsnog te weten zouden komen, indien zij zou terugkeren naar Guinee. Verzoeker verklaarde tevens dat zijn familie niet wist of verzoekster besneden was toen ze hen dwongen te huwen (“*Mijn familie weet niet of mijn vrouw besneden is of niet.*”; notities verzoeker 30 oktober 2017, p. 7), waardoor bezwaarlijk kan worden gemeend dat verzoekster door haar schoonouders alsnog gedwongen (her)besneden zou worden.

3.4.32. Het “*Schrijven Jessica Tatout GAMS dd. 8.11.2018*” (neergelegd bij aanvullende nota) bevat een verklaring op eer van verzoekster en een lidkaart van GAMS van verzoeker. Deze stukken kunnen wijzen op hun voornemen om hun dochter(s) niet te (laten) besnijden, maar tonen niet aan dat verzoekers deze wil niet zouden kunnen doen gelden bij een terugkeer naar Guinee, indien zij dit werkelijk zo wensen, gelet op wat hierboven werd gemotiveerd.

3.4.33. De overige door verzoekers neergelegde stukken (de Italiaanse identiteits- en verblijfsdocumenten, de documenten in verband met verzoekers zoektocht naar werk in Italië, de Italiaanse gezondheidsdocumenten en andere documenten in verband met hun verblijf in Sardinië en Milaan) hebben enkel betrekking op de periode waarin verzoekers in Italië verbleven en zijn niet in staat om de ongelooftwaardigheid van hun asielaansluiting te herstellen.

3.4.34. Verzoekers brengen thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Ze beperken zich in hun verzoekschrift tot het herhalen van het asielaansluiting en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

3.4.35. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

3.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.5.1. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.5.2. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar Guinee een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

3.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

3.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK